

אינה מעלה כלל על דעתה לפנות לראשי 13 הוועדים הגדולים ולשכנעם ברשימה במקומות ריאליים. סביר להניח, שאיש מהם לא ייכנס. האוליגארכים אינם שוקלים אפילו בריצונות פניה לאיש כמו שילוח חבשוש, תימוני ירושלמי ויגית הד"ר 40 שלה, מאז ומתמיד, יש רבות בראש הע"ש, המונה 17. הוא האמור גם פועלים אחרים.

גיורא

הפיקסר

תחת פועלים, יש ישראל קיסר, שהיה בעשיריה הראשונה, וידחוק כלפי מטה את מנכ"ל שיכון עובדים, רפי ארזי. קיסר הוא באמת האיש הבולט של המפלגה בהסתדרות, בעיקר על רקע אפסותם המוחלטת של שאר נציגי העבודה בוועדה הפועל. הוא גם נחשב כמכין בנושאי האיגוד המיקצועי. מעבר לכך — איש אינו יודע עליו דבר.

יונה או נץ בנושא המדיני? האם יש לעודד את עובדיה היצור, על שבונום של פקידיה הבנקים, למשל? כיצד ישותפו לעובדים בניחול המיפעלים? האם יישאר בנק הפועלים בנק מישורי רגיל לכל דבר? מה יהיה חלקם של חברי ההסתדרות בניחול מוסדות חברת העובדים, השייכים להם באורח תיאורטי? האם הוא תומך בפרס, ברבין או נבנון למנהיגות המיפלגה בעתיד? האם יש לו תוכניות כלשהן לביטול הניכור של עדות המיזרח ולגבי המיסוד של רעיונות הסוציאלי-דמוקרטיה בישראל?

איש לא שמע מפי דבר, מעבר למליצות הריקות, על מיגוון הנושאים הזה. הוא נבחר, כי הוא כבר נמצא שם (בהסתדרות), וכל האחרים פחות מוכשרים ממנו. קצת כמו סיפור בחירתו של ירוחם של עצמו.

תחת נציגי צעירים, השתתפות חברי המרכז בהרכבת הרשימה, מאבקים דמוקרטיים גלויים, ייצוג נכבד לפועליה היצור, מנוהלים העניינים על-ידי ארבעת האוליגארכים, כשביניהם סוכבת דמותו המיסטורית למחצה של גיורא עיני (41), שרגא נצר-לעניים, פיקסר.

גיורא עיני דגן מכהן באורח רישמי כראש סיעת המערך בוועדה הפועל של ההסתדרות. עוצמתו כמיפלגה נובעת משירותי תיווך, שהגיש בעבר לרבין ולפרס, בתקופת המליחמה הגדולה ביניהם. יודעי דבר מסרו להעולם הלישבת המיפלגה, הוועדה המרכזת ומוסדות אחרים.

בימים אלה הוא יושב שעות ארוכות ברחוב הירקון 110 (מרכז מיפלגת העבודה) ומפזר סביבו "גלי עוצמה", שאין להם הרבה כסיוי.

עיני נהנה עתה מההילה שיש לו כבעל-מהלכים והשפעה אצל רבין ופרס כאחד. הוא מרבה "לדווח" (יש ומרים "להלשין") באוזני הנונים על הלך-הרוחות במיפלגה, ואינו בוחל אף בדברי רכילות, שנועדו לרומם או להשפיל עסקנים למיניהם.

לכל הדברים האלה יש השפעה שולית מסויימת, אבל בתנאים של הסדרים קבועים בין שני המנהיגים (רבין, למשל, פשוט ימנה שיכנעה חברים לרשימה המרכזית, ככללם הח"כים "אקא אמיר ואורה נמיר. ח"כ שבה וייס כבר נבחר בחיפה בזכות עצמו), אין הרבה צורך בשירותיו. עם זאת, הוא מסמל את ההווי הנוכחי במיפלגת העבודה, את הרזו הנמוכה והחשדנית, השוררת בה עתה.

התחושה בציבור, שהמוי-מנטו של המערך מתחיל לשקוע, חוקה עליידי חלקי הבחירה בחירות, לעומת הדרך המועילה, שבה מנהלים העניינים במיפלגת העבודה.

חיים ברעם

במדינה

רכיארם

הקשר הבראטיסלבי

מה המשותף

לערכת יומון ההסתדרות ולאשת ח"כ אגודת-ישראל?

פעם היו בעיר הזאת 15 אלף יהודים. היום נותרו בה 160. פעם היה במרכז העיר מיקווי-טהרה לנשים חרדיות, היום הפך אותו מקום למישרד קואופרטיב פועלי-העור. פעם היה בעיר בית-ספר לנערות יהודיות, היום זה בית-ספר לילדים כנרי-שמיעה.

פתק ועוד פתק. האורחת מישראל, שביקרה בעיר לראשונה זה 45 שנה, פרצה בבכי מר וכל מה שעוד רצתה לעשות בעיר היה, לבקר את קיברות הוריה. בהגיעה למקום גילתה, כי כמה עשרות יהודים מצטופפים ליד אחד הקברים בבית-הקברות.

היה זה קברו של גדול בתורה שנפטר לפני 144 שנה בדריק, ובאותו יום, כבכל יום-שנה למותו, עלו ניצולי-העיר לקיברו, כדי להעלות את זיכרם של אלפי בני העיר שניספו בשואה. היו שם כמה יהודים מקומיים וכמה יהודים מעבר לגבול הקרום. כל אחד מהם קרב לקבר הקדוש ותחב פתק-ביקשה בין אבני-המצבה.

האורחת מישראל, שזה שנים רבות כבר איננה חרדית, נתפעמה לפתע, הוציאה נייר מתיקה וכתבה אף היא פתק. אחר-כך במחשבה שנייה, כתבה עוד פתק, בשם המישפחה של הרב הראשי האחרון של אותה עיר, שהיה צאצא ישיר של אותו קדוש, ואשר אלמנתו עדיין בחיים וחי בכנרי-ברק. ולכסוף כתבה עוד פתק, על שם טובה, בתו של אותו רב, החיה גם היא בישראל, ואחר-כך חזרה העירה, כוכייה.

עורכת זמר מנישה בבית-הקברות

צילינדרים בישיבה. הבת טובה, שעבורה כתבה הישראלית את הפתק, שאותו תחבה בין אבני-המצבה, אינה אלא טובה שפירא, אשתו של י"ר הקואליציה אברהם שפירא, ואשר אביה הרב שמואל בנימין שרייבר, היה הרב הראשי האחרון של קהילת בראטיסלבה הצ'כוסלובקית (אשר בקיבות הגבול האוסטרי) וצאצא ישיר של אותו גדול, החתם סופר (רבי משה שרייבר), אשר העלה את הישיבה המקומית, ושיבת פרסבורג (על שמה הגרמני של בראטיסלבה, כשהיתה עיר-מחוז נכבדה בקיסרות האוסטרית הונגרית), לאחד ממרכזי הלימוד היהודיים של ראשית המאה ה-19. בין השאר היה מעמדה של הישיבה נכבד כל-כך, שכל תלמידה נצטוו לבוא ללימודיהם כשהם חובשים צילינדרים. האורחת מישראל, שסיפרה את הסיפור בשבוע שעבר ביומון הירר

רשימה יהודית-ערבית

של אסירים לשעבר

ובני מישפחותיהם

יוזמת הקמת רשימה

מעלהם לבחירות

אלפי ישראלים כילו תקופות שונות בחייהם כבתי-כלא. 3000 יהודים, ערבים ודרוזים, מרצים עתה את עונשם בבתי-הכלא השונים. אותם שעברו את החוויה, מספרים, אחרי שיחרורם, סיפורים מוזעזעים. אחד מהם, שהוזה על כשרו את חוויות הכלא, החליט שלא להסתפק בהעלאת זיכרונות.

רמי חוקימה מנתניה, אסיר לשעבר, מתמודד בבחירות לכנסת בראש רשימת אסירים משוחררים ובני משפחותיהם.

פיצויים לאסירים. חוקימה בן ה-29, נשוי ואב לשניים, כילה שש חצי שנים בבתי-כלא שונים, על עבירות תקיפה ואלימות. "אני כבר השתקמתי", הוא אומר, "אבל כשי-שכתי בכלא דמון, כבר אז חיברתי את המצע שלי. השתחררתי מהכלא בזמן הבחירות הקודמות, ולא הספקתי להתארגן. עתה אני מסור ויש לי זמן להקדיש לכך."

חוקימה הוא בעל מועדון כנתניה, בשם קברט, והוא אסף לצירו אמנים

ואסירים-לשעבר, כדי להוציא אל הציבור את "ועקת האלפים הדוממים" כהגדרתו.

מצעו הקצר של הצעיר הנתניתי דורש שיקום האסיר בזמן שהייתו בכלא ואחרי צאתו בחזרה לחברה, ומתן ככלא אנושיים למי שמרצה את עונשו. הוא דורש מתן פיצויים לכל אסיר שנפגע כמהלך תקופת ישיבתו מאחורי סורג ובריח. והעיקר — הוא

שלמי גרוסלם פוסט, היא, כמוכוב, גם כן ללידת בראטיסלבה. זאת היא עורכת יומון ההסתדרות, דבר, חנה זמר, שהגיע ל'צ'כוסלובקיה, אשר כמעט אינה מנפיקה אשרות-כניסה לישראלים, כמשתתפת, מטעם ההסתדרות, בכינוס השנתי של הקואופרציה הבינ-לאומית.

מישפט

טובים השניים

בגלל החלטת פתק הפיקדון שוחרר העציר הלא נבון
העציר הנבון שוחרר
בלית ברירה, אחריו

כאשר משחרר בית-המישפט עציר, מחליטה המישפחה אם לשחררו מיד, עוד בבית-המישפט, או להחזירו לבית-המעצר ולשחררו שם. אריה אייש שוחרר על-ידי השופט אחרי שנאשם בשוד, אולם השוטרים החליטו כי הוא ישתחרר בבית-המעצר התל-אביבי אברכיבי.

כאשר חוזר לבית-המעצר חל עיכוב קל בשיחרור. בינתיים הציג עצמו עציר בשם אריה אייש, הראה לשוטרים הממונה את פתק הפיקדון שעל שם אייש, ויצא לחופשי. רק רקות ספורות אחר-כך, הציג עצמו אייש האמיתי לפני השוטרים הממונה ודרש להשתחרר. אז התבררה הטעות והשוטרים החליטו

קלפיות בבתי-הכלא. חלק מהשיקים. כנסת השבר-עית העלה ארזי אבנרי הצעת-חוק שיטני תנאי זכות ההצבעה לאסירים. שר-הפנים, יוסף בורג, הסביר שהאסיר בכלא אינו חופשי, ויש חשש שהסוהרים ישפיעו על האסירים להצביע על פי רצונם. גם אפשרות של מתן חופשה לצורך הצבעה נפסלה על-ידי בורג, מאותה הסיבה. הוא העלה

כי אייש הוא שתכנן את העניין, ומסר כמו ידיו את פתק-הפיקדון שלו לאחר, כדי להערים על המישפחה. **אין כספות.** בגלל האשמה חדשה זו, לא שוחרר אייש כיום שבו אמור היה להשתחרר. הוא נותר בבית-המעצר כאשר המישפחה מאשימה אותו בסיוע לעציר אחר להימלט.

למחרת הובא אייש שנית לבית-המישפט, לשם הארכת מעצרו. אולם סניגורו, עורר-הדין אלי כהן, הסביר לשופט כי באברכיבי אין כספות, וקל מאוד לעציר אחר לגנוב את פתק המעצר של חברו, להציג את עצמו בשמו ולהשתחרר. בידי המישפחה לא היו כל ראיות כי אמנם אייש הוא שמשר את פתק-הפיקדון לאחר.

השופט אהרון פרוינד שוכנע מטעונו של הסניגור, ושחרר את אייש ממעצר.

חיות

כלב כרוכש גנוב

בעל הכלבה
לא הסכים
למישפט שלמה

לרונלד מרקוס מכפר-סבא יש כלבת רוטוילר, שהיא גאוותו הגדולה. לפני זמן-מה מלטיה הכלבה שמונה גורים ובעליה גידל אותם עד שיגיעו לגיל בו אפשר למכרם. אולם

אסיר-לשעבר חוקימה

המנהל עלול להספיע על הצנת האשורים

סברה, שמפקד הכלא עשוי לשחרר דווקא את בעלי הריעות שהוא חפץ ביקרם. כדי שיצביעו. הרשימה של חוקימה מתייחסת לכל התלכט אם לעמוד בראש הרשימה, כי האסירים ללא הברל רת, גזע ומין. הוא ימקד את תעמולת-הבחירות שלו בקרב מישפחות האסירים והאסירים

קלפי וכלא

המשוחררים. עתה הוא עסוק באיסוף 2500 החתימות, הדרושות לרשימת מועמדי דים חדשה בבחירות לכנסת ה-11. הוא התלכט אם לעמוד בראש הרשימה, כי חשב שעדיף שמס' ו יהיה ללא-עבר, אבל החברים שיכנעו אותו, שאין סיבה להתכבש. אני רואה בריצה לבחירות חלק מהשיקום שעליו אני מרכז.

יום אחד גילה בעל הכלבים, כי גורה אחת נעלמה. הוא החל מחפש את האבידה ושמעות הגיעו לאוזניו כי הגורה נמצאת בחצרו של צעיר המתגורר בצריף ליד שפת-הים בנוף-ים.

מרקוס לא התעצל, הוא הלך למקום ואמנם מצא את הגורה בחצר. הוא ויהה אותה לפי גזעה, צבעה וגודלה, ונכנס לחצר כדי לקחת אותה. עוד מרקוס מחבק את הגורה, הגיע בעל-הצריף, ציון סיוון, וסכין בידו. הוא צעק ואיים על מרקוס שיחזיר את הכלבה לחצר. תחת איומי הסכין ניסה מרקוס להסביר כי הכלבה היא שלו ואו הציג סיוון משפט שלמה: "אני אחתוך את הגורה לשניים בסכין, ונתחלק!" אמר. מרקוס לא היה מוכן לקבל חצי כלבה ולכן ויתר והשאיר את הגורה בחצר. אך מיד פנה למשטרה והתלונן על גניבת הכלבה. לרבניו שווה כל גור כזה 200 דולר.

ציון סיוון נאשם בשורת עבירות, ובניהן גניבת הגור, אימים, ועוד כמה האשמות שאינן שייכות לסיפור הכלבה. בבית-המשפט סיפר סיוון כי את הגורה קבל במתנה מחברתו, שולמית צור. הסניגור דויד יפתח שכנע את בית-המשפט כי סיוון אמנם לא גנב את הכלבה, והשופט השיע את סיוון בהחזקת רכוש החשוד כגנוב. "גראה לי כי זו הפעם הראשונה שכלב שמונה גורים ובעליה גידל אותם עד השיגועו לגיל בו אפשר למכרם. אולם